

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1682. usque ad annum 1690

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1781

VD18 90119231

§. 86. Hujus Revocationis successus, & iniquæ Hugonotarum querelæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67608)

„sicut nobis exposuit filius noster di- Sæc. XVII.
 „lectus nobilis Vir de Estrées, Tuus A. C. 1685.
 „apud nos Orator: Officii nostri esse
 „duximus, splendido ac mansuro hoc
 „literarum nostrarum testimonio incly-
 „tam animi Tui religionem effuse com-
 „mendare, quemque rebus hucusque
 „cumulum adjecisti, impense tibi gra-
 „tulari. Recensebit profecto tuis in
 „factis Catholica Ecclesia tam grande
 „tuxæ erga ipsam devotionis opus, no-
 „menque tuum non interituris præ-
 „coniis prosequetur. Uberem vero in
 „primis a Divina Bonitate præstantif-
 „simi Consilii retributionem polliceri
 „Tibi merito poteris, persuasumque ha-
 „bere, non omisso nos enixa ad ean-
 „dem Bonitatem in hunc scopum vota
 „continenter effundere. Cætera a ve-
 „nerabili Angelo, Archiepiscopo Far-
 „nensi cognosces, dum Majestati Tuæ
 „Apostolicam benedictionem amantif-
 „sime impertimur. Datum Romæ die
 „decima quinta Novembris, Anno mil-
 „lesimo sexcentesimo octogesimo quin-
 „to.,

§. LXXXVI.

Hujus Revocationis successus.

Quo major erat Catholicorum, pro-
 borumque lætitia atque applausus,

Y 4

eo

Sæc. XVII. eo magis effrons, atque aculeata erat
 A. C. 1685. Protestantium rabies, qua hujus revo-
 cationis æquitatem allatrare niteban-
 tur, caussantes, fidem Hugonotis da-
 tam non fuisse servatam, sectæque eju-
 rationem violenter impositam; Atta-
 men edicto, quo Hugonotarum secta
 contra Regum voluntatem irrepens in
 Gallis fuit tolerata, Rex fidem suam
 non obstrinxit, nec eam utpote circa
 rem seu hæresin, quam Deo, Ecclesie,
 & Regno noxiam atque exosam agno-
 vit, obstringere potuit: nec etiam hæc
 tolerantia *pactum* stabile, mutuum at-
 que immutabile erat, sed duntaxat po-
 litica & temporaria declaratio, quam
 temporum iniquitas, armata petentium
 subditorum potentia, gravioris mali
 imo & præsentaneæ ruinæ metus, ab
 invitis & reluctantibus regibus extorfe-
 rat, ex ipsa vero sua natura ad fata-
 lem illam temporum necessitatem re-
 stricta erat, imbibitamque habebat con-
 ditionem: *quandiu præsens necessitas du-
 ratura sit.* Hæc insuper libertas Hu-
 gonotis duntaxat indulta erat, quandiu
 tranquille in Regno subsisterent, Regi
 suo fidem servarent, & patriæ Socie-
 tatis leges adimpleverint: quam cre-
 bra autem bella, seditiones, & tumul-
 tus contra Reges suos moverunt Hu-
 gonotæ? quoties pro arbitrio suo con-
 cessiones

cessiones sibi per hoc edictum factas ex- Sæc. XVII.
 tenderunt, violarunt, ipsaque Regum A. C. 1685.
 indulgentia ad eorum excidium abusi
 sunt, imo etiam eo tempore, quo ob
 succisas vires tumultuari non poterant,
 tumultuandi voluntas non defuit, hæc
 autem bestia, si neminem vulneret,
 propterea mansueta dici nequit, nec
 toleranda est; dentes enim & unguis
 ad vulnerandum semper paratos habet.
 Num Ecclesia, & Ecclesiæ defensores
 jus suum in filios amittent, eo quod qui-
 dam degeneres illorum jugum sacrilega
 rebellione excusserint? Num religio-
 nem avitam per plurima sæcula sollicitè
 conservatam tuendi potestate privan-
 tur Principes, quia nova, recens nata,
 subdole ac violenter intrusa invitis Prin-
 cipibus apud quosdam invalescit subdi-
 tos: Si sub vano obtentu, quod Reli-
 gio Catholica Regni pacem perturbet,
 Suecia, Dania, & Anglia illam exter-
 minavit, & Catholicos acerbius longe
 vexavit, num Franciæ Regibus novam
 religionem, per quam Regni tranquil-
 litatem turbari, Regum vitæ & digni-
 tati insidias strui, ceterosque subditos
 acerbius vexari, funesta, crebraque do-
 cuit experientia, interdicare non lice-
 bit? Enimvero non exilii, carceris,
 bonorum confiscationis aliarumque pœ-
 narum metu, aut armorum strepitu,

Y 5

sed

Sæc. XVII. sed doctrina, Evangelica prædicatione,
A. C. 1685 atque instructione, vera Religio est
 conservanda, propagandaque. Ast quan-
 to tempore Franciæ Reges hæc media
 adhibuere, ac neminem violentis me-
 diis ad fidem coegerunt? adeo tamen
 pertinaciter ad avitam Regis Regni-
 que religionem redire abhorrebant Calvi-
 nistæ, ut etiam armata rebellione se-
 ctam suam per universum Regnum pro-
 pagare niterentur. Fors subditis liceat
 novam religionem armis intrudere, non
 autem Regi tanquam Ecclesiæ Advoca-
 to & Protectori, avitam armis con-
 tra subditos rebelles tueri, ac fideles
 suos subditos a perversione, regnum
 ab excidio vindicare, populi sui sedu-
 ctos, totque seditionum Authores e
 Regno ejicere non liceat? num Prin-
 cipi, qui etiam capitis pœna blasphe-
 mias, homicidia, adulteria, aliaque
 crimina plectere potest, ac tenetur,
 hæresin tranquillitati publicæ, ac secu-
 ritati propriæ insidiantem admota etiam
 vi eliminare, ac subditos ea infectos
 ad religionem, sinceræ fidelitatis, pa-
 cis, ac obedientiæ Magistram compellere
 non liceat, præcipue, si eam nulla
 publica pacificatione aut contractu to-
 lerare adstringatur. Jam igitur Rex
 refractarios Calvinistas, quos lenitatis
 via ad meliora reducere desperabat,
 pœna-

pœnarum metu coercere satagit: *Mea, Sæc. XVII,*
 inquit S. Augustinus (*) primitus sententia erat, *A. C. 1685,*
 neminem ad unitatem Christi esse cogendum: Verbo esse agendum, disputatione pugnandum, ratione vincendum, ne fictos Catholicos haberemus, quos apertos hæreticos noveramus, sed hæc opinio mea demonstrantium superabatur exemplis: civitas mea, cum tota esset in parte Donati, ad unitatem Catholicam timore legum Imperialium conversa est. . . . Quam multi propterea putabant veram Ecclesiam esse partem Donati, quia eos ad cognoscendam Catholicam veritatem securitas torpidos, fœlidos, pigrosque faciebat. His harum legum terror, quibus promulgandis Reges serviunt Domino in timore, ita profuit, ut Deo gratias agant, qui vincula dirupit & eos ad pacis vinculum transtulit, alii dicant: nesciebamus hic veritatem esse, nec eam discere volebamus, sed nos ad eam cognoscendam metus fecit intentos, quo timuimus, ne forte sine ullis rerum æternarum lucris damno rerum temporalium feriremur: Gratias Domino, qui negligentiam nostram stimulo terroris excussit, ut saltem solliciti quæreremus, quod securi nunquam nosse curavimus. Alii dicant, nos falsis rumoribus terrebamur ingredi, quos falsos esse sciremus

(*) S. Aug. Epist. 93. alias 48. ad Vincentium.

Sæc. XVII. *remus, nisi intraremus, nec intraremus,*
 A. C. 1685. *nisi cogeremur. Gratias Domino, qui tre-*
pidationem nostram flagello abstulit, exper-
tos docuit, quæ vana & inania de Ecclesia
sua mendax fama jactaverit.

§. LXXXVII.

Carolus II. Angliæ Rex non sine ve-
neni suspitione mortuus.

Hist. de
Jacq. II.
Breten. ab-
reg. de la
Vie de Jacq.

Vix Carolus II. Angliæ Rex detecta
 Puritanorum conjuratione vitam,
 auctoritatemque suam in tuto collocare
 cæperat, cum die decima sexta Februarii
 repentina morte decederet. Tam in-
 opinum decessum potissimi veneno ab
 ejus adversariis propinato adscribere;
 Rex enim integris viribus, ac cor-
 poris robore quamplurimos anteibat,
 & singularem sanitatis suæ curam
 semper habebat, nihilominus tamen
 pridie ante obitum suum vehementissi-
 mis stomachi doloribus obrutus, elusis
 omnibus medicæ artis remediis non-
 nisi quinquaginta quatuor annos natus
 Witehalix mortalitatem exiit: Spar-
 gebatur in vulgus, Regem apoplexia
 tactum obiisse, ast nullum omnino sym-
 ptoma prævie in capite senserat, ejus-
 que corpus confestim haud tolerandum
 foetorem exhallabat, aliunde etiam vio-
 lentæ mortis suspitionem augebat, ni-
 mis